

บทนำ

เอ๊ะ... ตอนนี้กำลังเล่นละครอะไรกันอยู่นอ ใครช่วยกระซิบบอกหน่อยได้ไหม

ข้าราชการต่างแคว้นที่คุกเข่าหมอบกราบอยู่เต็มห้องต่างงงเป็นไก่ตาแตก ลอบเรียงลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันที่ผ่านมาอยู่ในใจ

สี่ตำแห่งแคว้นซีเสียนเสียชีวิตลงอย่างกะทันหันในแคว้นต้าเว่ย ร่างของนางนอนสงบนิ่งอยู่ในโลงซึ่งตั้งอยู่กลางห้องโถงที่ตั้งศพ ทันทีที่ฟ้าสว่าง ขบวนศพก็จะออกเดินทางพานางกลับไปฝังยังแผ่นดินเกิด แต่น่าแปลกที่รัชทายาทแห่งต้าเว่ยจำเพาะต้องเลือกมาปรากฏตัวในกลางดึกของคืนนั้นพอดี

พอมมาถึงเรือนรับรองทูต รัชทายาทไม่ตรงไปที่ห้องโถงกลาง แต่กลับเดินลี้วไปยังห้องซึ่งอยู่ทางปีกข้าง

ที่นั่นก็คือห้องโถงที่ตั้งศพ!

ทูตซีเสียนซึ่งหมอบกราบอยู่บนพื้นลอบชำเลื่องมอง เห็นรัชทายาท
แห่งต้าเว่ยในชุดเสื้อแพรเดินเฉียดผ่านหน้า เสื้อผ้าปราศจากรอยยับย่น
แม้กระทั่งรองเท้าก็สะอาดเอี่ยมไร้ละอองธุลี มีเพียงใบหน้าที่นั้ที่ขาวซีด
ผิดปกติ ดวงตาแดงกำราวสีเลือด

"รัชทายาท... ทำเช่นนี้ไม่เหมาะนะขอรับ"

เขาท้วงเสียงเบา แต่เมื่อเห็นรัชทายาทไม่ชะลอฝีเท้าลงแม้แต่้อย
ก็แอบร้องย่ำแค้นในใจ คนที่กำลังจะขึ้นครองราชย์สมควรแล้วหรือที่จะเดิน
เข้าห้องโถงที่ตั้งศพ อยากจะหาความโชคร้ายใส่ตัวเขาไม่ว่า แต่เคยนึกถึง
หัวอกข้ารับใช้ผู้ต่ำต้อยบ้างหรือไม่ หากเกิดเรื่องวุ่นวายใดขึ้นมา เขาในฐานะ
ข้าราชการชั้นผู้น้อยแห่งซีเสียนซึ่งประจำการอยู่ในต้าเว่ยจะต้องศิระชะ
หลุดกระเด็นจากป่าอย่างแน่นอน

"รัชทายาท"

หญิงสาวที่ยืนอยู่คนเดียวข้างห้องโถงที่ตั้งศพน้อมกายทักทาย
อย่างสุภาพ

รัชทายาทหนุ่มเลื่อนสายตาจากห้องตรงหน้ามาที่นาง กล่าวประชิด
เสียงแหบพร่า

"ราชบัณฑิตสี่ข้างมาได้จังหวะเหมาะๆจริงๆ"

"ข้าได้รับราชโองการให้มานำตัวนางกลับ มิคาดนางกลับป่วยเสียชีวิต
อย่างกะทันหัน ชะตาชีวิตของสี่ตัวมีแต่ความราบรื่น ก่อนตายยังได้พบหน้า
ญาติสนิท ยามตายก็ปราศจากความเจ็บปวดทรมาน นับว่าสวรรค์ประทานโชค
ให้นางเป็นครั้งสุดท้าย"

ราชบัณฑิตสี่ตอปลีเสียงเนิบนาบไร้อารมณ์

"...นี่นะหรือชะตาชีวิตสวัสดิภาพราบรื่นของนาง"

เขากล่าวดั่งเหยี่ยหยัน เจียบไปอืดใจหนึ่งจึงถามว่า

"ข้ายังสามารถเห็นหน้านางเป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่"

"โงศพยังไม่ได้ปิดผนึก หากรัชทายาทมีความประสงค์ยอมได้"

กล่าวจบ ราชบัณฑิตสี่ซึ่งมีศักดิ์เป็นที่สาวเท้าๆ ของสี่ตาก็เลิกม่าน
ไปร้องสี่ขาขึ้น แล้วเดินนำเข้าไปข้างใน

เขาริบเดินตามไปทันที

โงศพไม้เนื้อดีปรากฏอยู่ตรงหน้า ฝาโงศยังไม่ถูกตอกปิด เขาก้าว
เข้าไปดูใกล้ๆ ภายในโงศก็คือสี่ต่าจริงๆ

เขายื่นมือออกไปหมายจะสัมผัส แต่มีคนคว้าข้อมือของเขาเอาไว้

"รัชทายาท ก่อนน้องสาวข้าจะเสียชีวิตยังไม่ได้แต่งงาน เรือนร่างยัง
บริสุทธิ์ไร้ราคะ แม้จะถือเป็นเรื่องน่าอายในสายตาชาวซีเสียน แต่ยามตาย
ก็ต้องจากไปอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องดั้งเดิม มีอาจให้บุรุษใดสัมผัสร่าง ขอให้
ท่านรักษามารยาทด้วย"

เขาสะบัดหลุดจากการจับกุมอย่างไม่สนใจ ลูกคำใบหน้าที่แสน
จะคุ่นเคยในโงศ แก้มของนางเริ่มเย็นและแข็งขึ้นเล็กน้อยเฉกเช่น
ศพคนตาย ปลายนิ้วของเขาเลื่อนไปที่ปลายจมูก ไม่รับรู้ถึงลมหายใจ
แม้แต่บ่อย

"...นางตายอย่างกะทันหันนั้นหรือ"

เขาถามเสียงแหบแห้ง

"เมื่อสองวันก่อนนางถูกอากาศเย็นเล่นงานจนเป็นไข้ แต่ไม่ยอม

ไปหาหมอ มีคาตอการกลับทรุดหนักอย่างรวดเร็ว แล้วจู่ๆ ก็สิ้นใจตาย
ไปอย่างกะทันหัน"

"อย่างนั้นหรือ..."

เขาจับจ้องคนในโลงตาไม่กะพริบ ผ่านไปพักหนึ่งจึงถามขึ้นเบาๆ

"นางบอกหรือว่าอยากถูกฝังในแผ่นดินซีเสียน"

"ก่อนตายนางสั่งเสียไว้เช่นนั้น พอรุ่งสางก็จะเคลื่อนขบวนศพ
เร่งรีบเดินทางกันทั้งวันทั้งคืน"

"ต่อให้เดินทางทั้งวันทั้งคืนก็ยังไม่เร็วพอ ศพนางจะต้องขึ้นอีกก่อน
ถึงซีเสียนแน่นอน"

เขาบอกเสียงราบเรียบ

"รัชทายาทมิต้องปริวิตก ภายในโลงศพของน้องรองวางไว้ด้วยหยกเย็น
หมื่นปี สามารถรักษาสภาพศพไม่ให้เน่าเปื่อยได้ถึงสามสัปดาห์"

เขาได้ยินเช่นนั้นก็หันไปจ้องราชบัณฑิตสีเซมมิ่ง ผ่านไปสักพักจึงถาม
เสียงแหบพร่า

"สามสัปดาห์? แค่สามสัปดาห์จะออกพ้นชายแดนต้าเว่ย์จั้นหรือ"

"ลูกหลานสกุลสีจะต้องถูกฝังในซีเสียน หากยังออกไปไม่พ้นก็ให้
เผาศพ แล้วให้สีหุยทำพิธีนำทางดวงวิญญาณ สีตั๋ยยอมสามารถกลับบ้าน
ได้สบาย"

ราชบัณฑิตสีเซ่ไปยั้งสวาน้อยตรงมุมห้องที่ไม่ยอมคุกเข่านับตั้งแต่
รัชทายาทปรากฏตัวขึ้น

หลี่หฺยงจื่อมองตามไป เป็นสีหุยน้องสาวของสีตั๋ยจริง ๆ

แววตาเขาเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบทันที

"แม้แต่แม่ทัพน้อยแห่งโลกกันตร์ก็มาได้อย่างประจวบเหมาะเช่นเดียวกันหรือนี่ สีจื่อและสีหุยปรากฏตัวในแผ่นดินต้าเว่ยพร้อมๆ กัน นับเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายของข้ายิ่งนัก"

สายตาของเขาเลื่อนกลับไปทีคนในโรงศพ เค้นเสียงถามลอดโรฟัน "สีต้า เจ้าไร้หัวใจถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ แม้กระทั่งตายยังไม่ยอมทิ้งศพ อยู่ในแผ่นดินของข้า?"

เขาไม่ได้รับคำตอบ เพราะคนที่ควรตอบได้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว ส่วนคนที่อยู่ล้วนคุกเข่าก้มหน้าอยู่ด้านนอก ไม่มีปัญญาจะตอบแทน

"รัชทายาท ถึงเวลาปิดผนึกโรงศพแล้ว"

เขาไม่ขยับกาย ปลายนิ้วยังคงลูบคำสั่งเส้นผมดำขลับของสีต้าอย่างเบามือ

"รัชทายาท ถึงเวลาปิดผนึกโรงศพแล้ว"

เขาก้มหน้าลงช้าๆ จุ่มพิตไปบนริมฝีปากเย็นซีดของสีต้า

"รัชทายาท!"

ราชบัณฑิตสีขมวดคิ้วร้องห้ามอย่างไม่พอใจ

เขายืดกายขึ้น ขณะจะอ้าปากพูดก็อาเจียนเลือดสดๆ ออกมา กระเซ็นเปื้อนโลงไม้และศพที่นอนอยู่ในนั้นเป็นต่างดวง

"รัชทายาท! รัชทายาท!"

และแล้วห้องโถงที่ตั้งศพอันเงียบสงบเมื่อครู่ก็เกิดความโกลาหลุ่นวาย บรรดาข้าราชการที่คุกเข่าอยู่ในตอนแรกบ้างตะโกนร้องหาหมอหลวง บ้างตะโกนห้ามรัชทายาท แต่ละคนมีสีหน้าตื่นตระหนกตกใจทำอะไรไม่ถูก หล่ใหญ่จื่อไม่มองราชบัณฑิตสีและข้าราชการที่อยู่เต็มหน้าห้อง

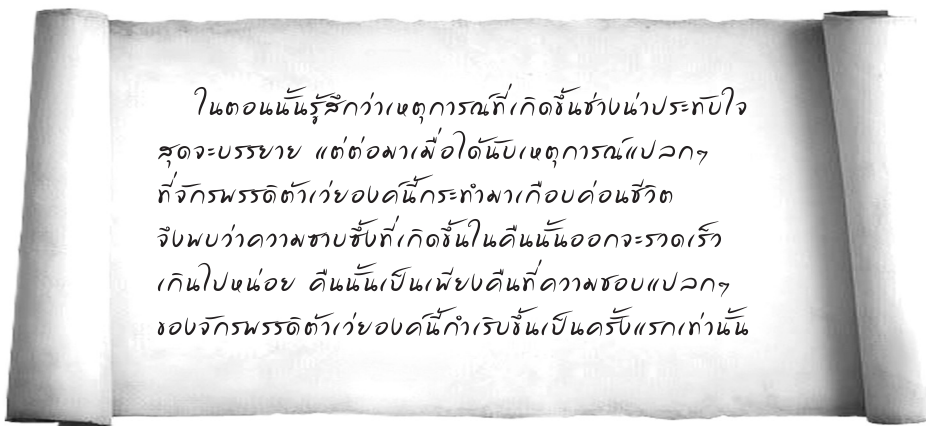
สายตาเขาปักตรึงอยู่แต่สาวงามในโลง ประกาศเสียงเฉียบขาด

"นับจากวันนี้เป็นต้นไป สีต่าแห่งซีเสียนก็คือชายาเอกของข้า
รัชทายาทหลี่หฺยงจื้อ วันนี้เป็นชายาเอกของรัชทายาท วันหน้าก็คือ
พระอัครมเหสีของจักรพรรดิต้าเว่ย ใครกล้าพาตัวชายาเอกไปจากข้า
ใครกล้านำตัวนางออกจากแผ่นดินต้าเว่ย"

ทุกคนตกตะลึงตาค้าง ภายในห้องเจียบกริบราวป่าช้า

ใครก็คาดไม่ถึงว่าในคืนนั้นจะมีอาคันตุกะที่บังเอิญเดินทางมาเยือน
คนหนึ่งได้ใช้ดาบของตนเองจดบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นไว้ได้ทั้งหมด และ
ช่างประจวบเหมาะยิ่งนักที่ต่อมาเขาได้รับตำแหน่งเป็นขุนนางอาลักษณ์ซึ่ง
มีหน้าที่บันทึกและเก็บรวบรวมข้อมูลทางประวัติศาสตร์

หลายสิบปีผ่านไป เมื่อเขาแก่ห่อหมขาวโพลน นั่งโบกพัดไปพลาง
จดบันทึกไปพลาง

ในตอนนั้นรู้สึกว่าการณ์ที่เกิดขึ้นช่างน่าประหลาดใจ
สุดจะบรรยาย แต่ต่อมาเมื่อได้นับเหตุการณ์แปลกๆ
ที่จักรพรรดิต้าเว่ยของตนนี้กระทำมาเกือบด่อนชีวิต
จึงพบว่าความซบเซาซึ่งเกิดขึ้นในคืนนั้นออกจะรวดเร็ว
เกินไปหน่อย คืนนั้นเป็นเพียงคืนที่ดาวพลอยประกาย
ของจักรพรรดิต้าเว่ยของตนนี้กำลังเริ่มเป็นดริบ์แรกเท่านั้น

7

แคว้นซีเสียนคือหนึ่งในสี่แคว้นใหญ่ในปฐพี พื้นที่มีอาณาเขตติดต่อกับแคว้นต้าเว่ย เป่ย์ถัง และหนานหลิน ประชาชนมีบุคลิกลักษณะปราดเปรียวว่องไว จิตใจห้าวหาญ มีค่านิยมว่าเกิดเป็นคนต้องแสดงฝีมือของตนให้เป็นที่ประจักษ์ ภาคภูมิใจหากได้สร้างเกียรติประวัติแก่ชีวิต

นางถือกำเนิดในซีเสียน มีชื่อว่าสีต้า

ไข่แล้ว สั้นๆ แค่ 'สีต้า' เท่านั้น

ลูกหลานสกุลสีที่มีความสามารถโดดเด่นเป็นเลิศมักจะยกย่องตนเอง โดยเติมคำว่าซีเสียนสองคำนำหน้าชื่อ เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า มันก็กลายเป็นประเพณีนิยมที่ชาวซีเสียนทุกคนถือปฏิบัติ อย่างเช่น ซีเสียนสีจื่อ ซีเสียนสีหุย เป็นต้น

พวกที่มีความสามารถธรรมดาหรือเก่งกาจไม่ถึงขั้นห้ามเติมคำนำหน้าชื่อว่าซีเสียนเป็นอันขาด อย่างเช่น สีต้า เป็นต้น

สกุลสี่เป็นตระกูลขุนนางที่โด่งดังมานานหลายชั่วอายุคน มีบรรพบุรุษถึงเจ็ดรุ่นที่ชื่อเสียงเกริกก้องเกรียงไกรไปทั่วหล้า หากมีไข่มุกเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีพร้อมพลชีพเพื่อราชสำนัก ก็ต้องเป็นขุนพลหัวหาญที่สละชีวิตและเลือดเนื้อไว้ยังชายแดนเพื่อปกป้องเอกราชอธิปไตยของชาติ

เคยมีจักรพรรดิองค์หนึ่งทรงรำพึงรำพันว่า

'หากหญิงสาวสกุลสี่แต่งงานเข้าฝ่ายใน ก็จะเป็นสมบัตินของเราเพียงคนเดียว ถือเป็นความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของซีเสียน'

นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา หญิงสาวสกุลสี่ไม่ต้องเข้าวังถวายตัวเป็นสนม และไม่ว่าจะเป็นบุรุษหรือสตรี ทุกคนจะต้องอุทิศชีวิตรับใช้ซีเสียนโดยไม่มีข้อยกเว้น จนกระทั่งมาถึงสี่ต้า

ปีนั้นนางอายุห้าขวบ บังเอิญเป็นช่วงเวลาที่เหมาะดูคูโหวงฮั่งและท่านายดวงชะตาจากแต่ละท้องที่เดินทางมารวมตัวกันอยู่ในเมืองหลวงพอดี เพราะชาวซีเสียนให้ความสำคัญยิ่งยวดกับคำทำนาย เชื้อและศรัทธาว่าอนาคตอันรุ่งโรจน์สว่างไสวของแต่ละคนได้ถูกสลักลึกลงในจิตวิญญาณและร่างกายนับตั้งแต่วินาทีที่ลืมตามองดูโลก สี่ฉางเฟิงก็ไม่แตกต่างไปจากชาวซีเสียนทั่วไป เขาถือโอกาสที่จัดงานฉลองวันเกิดให้สี่จื้อ บุตรีคนโต เชิญหมอดูมายังบ้านสกุลสี่เพื่อทำนายดวงชะตาให้แก่ทายาทรุ่นใหม่

หลังเสร็จสิ้นการทำนายดวงชะตาให้สี่จื้อ หมอดูก็วัดพู่กันบรรยายอย่างแม่นยำ แต่ละคนได้รับความยาวเต็มหน้ากระดาษ สี่ฉางเฟิงอ่านไปพลางมองหน้าบุตรคนโตไปพลางด้วยรอยยิ้มน้อยๆ

'อนาคตของคุณหนูใหญ่จะต้องสดใสก้าวไกลไร้ขีดจำกัดอย่างแน่นอน'

หนึ่งในแขกที่มาร่วมงานคาดเดาอย่างเอาใจ
'มีความสามารถพอที่จะทำคุณประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ถือเป็นโชค
วาสนาของจื่อเอ๋อร์'

สีฉางเฟิงกล่าวยิ้ม ๆ

ต่อมาเมื่อหมอดูทำนายดวงชะตาของสีหุย บุตรีคนสุดท้ายของ
สกุลสีเสีจี้เรียบร้อย สีฉางเฟิงก็ยังคงได้รับคำทำนายที่มีตัวหนังสือเรียงราย
เต็มหน้ากระดาษมาอ่านเช่นเดิม แวตตาปรากฏแววแตกตื่นสะท้านใจขึ้นนูน
ขณะมองไปทางบุตรีคนเล็ก

'อนาคตของคุณหนูสาม...'

'ฮ่า ๆ ๆ บอกไม่ได้ บอกไม่ได้'

ปากพูดเช่นนั้น แต่แวตตาเปล่งประกายแห่งความภาคภูมิใจระคนหวั่นไหว
ครั้นเมื่อถึงคราวสีต้า บุตรีคนรอง สีฉางเฟิงก็รู้สึกแปลกใจว่าทำไม
หมอดูแต่ละคนถึงได้เขียนคำทำนายเสีจี้รวดเร็วไว้นัก

ปรากฏว่าบนกระดาษปรากฏตัวอักษรเพียงสองประโยค อ่านง่าย
สบายตายิ่ง

แต่จิตใจต่อมาหน้าเขาก็เปลี่ยนสี ทั้งนี้เพราะเมื่อนำคำทำนายของ
หมอดูทั้งเก้าคนในที่นั้นมาอ่านเปรียบเทียบ ปรากฏว่าโดยรวมมีเนื้อหา
แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จิตใต้สำนึกสั่งให้เขาเหลือบมองบุตรีน้อย
ซึ่งอายุเพียงห้าขวบทันที

สีต้าใจหายวาบ จิตใต้สำนึกเช่นกันที่สั่งให้นางหลบสายตาคมกริบ
ของบิดา ใจอยากจะหลบไปยืนแอบอยู่ด้านหลังสีจี้กับสีหุย จะได้ไม่ต้อง
ตกเป็นเป้าสายตาของใคร

แขกบางคนเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงออกหน้าช่วยพูดแทนเด็กน้อย

'หมอดูแห่งซีเสียนไม่เคยทำนายผิดก็จริง แต่เท่าที่เห็นตอนนี้ผู้ที่มาทั้งหมดยังไม่แน่ว่ามีฝีมือระดับสุดยอด ได้เท่าสี หากจะพูดถึงเทพพยากรณ์แห่งซีเสียน ไม่มีใครเหมาะสมกับตำแหน่งนี้เท่าอาจารย์หยวนฉวน ฉวนได้ยืนยันว่าตอนนี้เขาก็กู้ในเมืองหลวง มีผู้...'

พูดถึงใจโจ โจโฉก็มารออยู่หน้าประตู สีฉางเฟิงได้ส่งเทียบเชิญหมอดูผู้โด่งดังให้มาเยือนยังจวนขุนนางแต่แรกแล้ว เพียงแต่อีกฝ่ายเอื้อระเหยลอยชายเฟิงจะมาถึง แต่แทนที่สีฉางเฟิงจะโกรธ เขากลับลึงโลดยินดี เพราะในอดีตก็ได้อาจารย์หยวนฉวนคนนี้ทำนายอนาคตของเขาได้อย่างแม่นยำ หน้าซำยังระบุชัดว่าเขาจะมีบุตรสามคนไม่ขาดไม่เกิน

'ข้าได้ทำนายดวงชะตาของคุณหนูทั้งสามคนเสร็จเรียบร้อยแต่แรกแล้วตอนนี้ตั้งใจมาดูโหงวเฮ้งของพวกนางโดยเฉพาะ'

อาจารย์หยวนฉวนอธิบายอย่างยืมยั้ม เมื่อเดินมาหยุดลงตรงหน้าสีจื่อ ก็กล่าวอย่างชื่นชม

'คุณหนูใหญ่มีความสามารถและสติปัญญาโดดเด่น กอปรกับมีความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด เหมาะที่จะเป็นขุนนางฝ่ายบริหาร หากเดินในเส้นทางบู๊ อนาคตจะต้องได้รับความไว้วางพระทัยจากองค์จักรพรรดิให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งงานสำคัญ'

'จริงดังที่ท่านว่า ลูกน้อยมิชอบเรียนวิทยาลัยฯ ขณะนี้น้องสาวทั้งสองยังหัดท่องบทกลอน นางกลับรู้จักประพันธ์ผลงานแล้ว'

สีฉางเฟิงได้ฟังอาจารย์ที่ตนเคารพยกย่องบรรยายถึงความสามารถ